

Пролог

ОБЪРН

Влизам през болничните врати, съзнавайки, че ще е за последен път.

В асансьора натискам бутона с цифра три върху него и гледам как той светва за последен път.

На третия етаж вратите се отварят и аз се усмихвам на дежурната сестра, наблюдавайки изражението ѝ, когато тя съчувствено ме поглежда за последен път.

Минавам покрай склада, параклиса и стаята за отдых на персонала, отново за последен път.

Продължавам надолу по коридора, вперила поглед напред, събирам сили и тихо почуквам на вратата, очаквайки Адам да ме покани да вляза за последен път.

– Влез. – Незнайно как, гласът му все още е изпълнен с надежда.

Той лежи по гръб в леглото. Когато ме вижда, ми се усмихва ободряващо и повдига одеялото, за да легна до него. Страничната рамка е спусната и аз се покатервам на леглото до него, обвивам ръка през гърдите му и сплитам крака с неговите. Заравям лице във врата му, търсейки топлината му, но не я намирам.

Искам да се стопля, затова сгушвам лице до шията му, но не ми става по-топло.

Днес той е студен.

Размърдва се, докато не заемаме обичайната си поза – лява-

та му ръка е под мен, а с дясната ме притегля към себе си. Нужно му е повече време от обичайното, за да се нагласи удобно и аз забелязвам, че дишането му се учестява с всяко движение.

Опитвам се да пренебрегна тези неща, но е трудно. Виждам все по-голямата му отпадналост, бледата кожа, слабостта в гласа му. Всеки ден, в продължение на отреденото ми време, съм свидетел как той все повече се отдалечава от мен, но съм безсилна да направя каквото и да е. Не ми остава нищо друго, освен да наблюдавам случващото се.

От шест месеца знаехме какъв ще е краят. Разбира се, всички се молихме за чудо, но в реалния живот не се случват такива чудеса.

Очите ми се затварят, когато студените устни на Адам докосват челото ми. Бях си обещала си, че няма да плача. Знам, че това е невъзможно, но поне мога да направя всичко по силите си, за да възпра сълзите.

– Толкова ми е тъжно – прошепва той.

Думите му са безкрайно далеч от обичайната му положителна нагласа, ала това ме успокоява. Разбира се, не искам той да е тъжен, но в момента имам нужда той да тъгува с мен.

– На мен също.

Повечето ни срещи през последните седмици бяха изпълнени с много смях и разговори, без значение колко принудени понякога. Не искам това мое посещение да е по-различно, но мисълта, че е последното, унищожава всякаква възможност да намеря повод за смях. Или тема за разговор. Искам да плача с него и да крещя колко несправедлива е съдбата с нас, ала това само ще помрачи този спомен.

Когато лекарите в Портланд ни казаха, че повече с нищо не могат да му помогнат, родителите му решиха да го преместят в болницата в Далас. Не защото се надявах на чудо, а защото цялото им семейство живее в Тексас и те сметнаха, че за него ще е по-добре да е близо до брат си и всички останали, които го обичаха. Адам се бе преместил в Портланд с родителите си само два месеца преди да започнем да се срещаме миналата година.

Адам се съгласи да се върне в Тексас, при условие че те ще ми позволят и аз да го придружа. Беше истинска битка да накараме неговите и моите родители да дадат съгласието си,

но Адам заяви, че той е този, който умира и би трябвало да му бъде позволено да реши с кого да бъде и какво ще случи, когато настъпи последният му час.

Изминаха шест седмици, откакто пристигнах в Далас и съчувствието на нашите родители вече бе изчерпано. Казаха ми, че трябва незабавно да се върна в Портланд или на родителите ми ще им бъде потърсена отговорност за продължителното ми безпричинно отсъствие от училище. Ако не беше това, неговите родители може би щяха да ми позволят да остана, но правните спорове бяха последното, от което баща ми и майка ми се нуждаеха в момента.

Полетът ми беше днес и двамата с Адам бяхме изчерпали всички възможни идеи как да ги убедим, че аз не бива да заминавам. Не съм го казала на Адам и няма да го направя, но миналата вечер, след като за пореден път я умолявах, неговата майка, Лидия, най-после изрече истинското си мнение по въпроса.

– Ти си на петнайсет, Обърн. Мислиш, че чувствата ти към него са истински, но само след месец ще го забравиш. Единствено ние, които сме го обичали от деня на раждането му, ще страдаме от загубата му, докато сме живи.

Наистина е странно усещането да осъзнаеш, че на петнайсет години си преживял най-жестоките и сурови думи, които някога си чувал. Дори не знаех какво да ѝ отвърна. Как може едно петнайсетгодишно момиче да защити любовта си, отричана от всички? Невъзможно е да защитиш себе си от неопитността и възрастта. И може би те са прави. Навярно ние не познаваме любовта така, както възрастните, но сме дяволски сигурни, че я изпитваме. И точно в този момент това чувство съкрушава сърцата и душите ни.

– Колко време остава до полета ти? – пита Адам, докато пръстите му нежно и бавно чертаят кръгчета надолу по ръката ми за последен път.

– Два часа. Майка ти и Треј ме чакат долу. Тя каза, че трябва да тръгнем след десет минути, за да стигна навреме за самолета.

– Десет минути – повтаря той тихо. – Не е достатъчно, за да споделя с теб всички дълбини на мъдростта, до които достигнах на смъртното си ложе. Ще са ми нужни поне петнайсет. Най-добре двайсет.

Аз се засмивам и това навярно е най-жалкият и тъжен смях, отронвал се някога от устните ми. И двамата долавяме отчаянието в него и Адам ме прегръща по-здро̀во, но не много. Днес има много по-малко сили, отколкото вчера. Ръката му милва главата ми и той притиска устни към косата ми.

– Искам да ти благодаря, Обърн – мълви тихо. – За толкова много неща. Но първо искам да ти благодаря, защото си толкова бясна, колкото съм и аз.

Отново се смея. Той винаги намира за какво да се пошегува, дори когато знае, че е за последен път.

– Трябва да си по-конкретен, Адам, защото точно сега съм бясна заради дяволски много неща.

Той охлажда прегръдката си и прави огромно усилие да се претърколи към мен, за да бъдем лице в лице. Някои хора може да твърдят, че очите му са кафяви, но те не са. Те са със зелени и кафяви нюанси, които се докосват, но без да се преливат, определено са най-ясните и отчетливи очи, които някога са отправяли взор към мен. Очи, които някога бяха най-ярката и светла част от него, сега са победени от ненавременна съдба, бавно изсмукваща цвета им.

– Имам предвид, че и двамата сме бесни на смъртта, защото е толкова алчна и ненаситна. Но предполагам, че имам предвид и нашите родители, защото не ни разбират. Защото не ми позволиха да имам единственото, от което се нуждая тук и сега.

Той е прав. Аз определено съм гневна и на нашите родители, и на смъртта. Но през последните дни прекалено често обсъждахме това, за да знаем, че ние изгубихме, а те спечелиха. В този миг аз просто искам да се съсредоточа върху него, да попия и да се наслажда на всяка негова частица, докато все още имам възможност.

– Ти каза, че има да ми благодаря за толкова много неща. Кое е следващото?

Адам се усмихва и доближава ръка към лицето ми. Палецът му докосва нежно устните ми и аз имам чувството, че сърцето ми сякаш се устремява към него в отчаян опит да остане тук, докато празната ми обвивка е принудена да отлети обратно към Портланд.

– Искам да ти благодаря за това, че ми позволи да бъда първият ти мъж – проронва той. – И затова, че беше моя.

За миг усмивката му го преобразява. Умиращото шестнайсетгодишно момче се превръща в красив, пълен с живот тийнейджър, спомнящ си първия път, когато се е любил с момичето си.

Заради думите му и изражението му по лицето ми пробягва смутена усмивка, докато си припомням онази нощ. Беше преди да узнаем, че той се мести в Тексас. По онова време знаехме какво го очаква и все още се опитвахме да го приемем. Бяхме прекарвали цялата вечер, обсъждайки всички неща, които можехме да преживеем, ако имахме възможността завинаги да бъдем заедно. Пътуванията, децата (дори имената им), всички места, където бихме живели, и разбира се, секса.

Ние предпологахме, че ще имаме страхотен сексуален живот, ако ни бе даден този шанс. Всичките ни приятели щяха ни завиждат заради нашия сексуален живот. Щяхме да се любим всяка сутрин, преди да отидем на работа, и всяка нощ, преди да заспим, а понякога и през деня.

Смахме се над това, но постепенно разговорът стихна, когато и двамата осъзнахме, че това беше единствената част от нашата връзка, която все още можехме да контролираме. За всичко останало от бъдещето няхахме право на глас, но навярно имахме възможността да споделим това единствено лично преживяване, което смъртта никога нямаше да може да ни отнеме.

Дори не го обсъдихме. Не беше нужно. Още щом той ме погледна и аз видях мислите си, отразени в очите му, започнахме да се целуваме и не спряхме. Целувахме се, докато се събличахме, докато се докосвахме, докато плачехме. Целувахме се, докато изпитахме върховното удоволствие и дори и тогава, продължихме да се целуваме, празнувайки нашата малка победа в тази битка срещу смъртта и времето. И все още се целувахме, когато той ме прегръщаше, след като лежахме отмалели и Адам ми прошепна, че ме обича.

Така, както ме притиска в обятията си и ме целува сега.

Ръката му докосва шията ми и устните му разтварят моите с печалната обреченост, с която човек отваря прощално писмо.

– Обърн – шепнат устните му до моите, – толкова много те обичам.

Усещам вкуса на сълзите си в нашата целувка и се ненавиждам, задето моята слабост съсипва сбогуването ни. Той се

отдръпва от устните ми и притиска чело към моето. Аз поемам повече въздух, отколкото ми е нужен, но паниката ме завладява, прониква дълбоко в душата ми, заличавайки всички мисли. Тъгата пропълзва като топлина в гърдите ми и колкото повече приближава към сърцето ми, толкова по-силно усещам непреодолимия ѝ натиск.

– Каж ми нещо за себе си, което никой друг не знае. – Главят му е задавен от сълзите, когато свежда поглед към мен. – Нещо, което мога да запазя за себе си.

Той ме моли за това всеки ден и всеки ден аз му споделям нещо, което никога досега не съм изричала на глас. Мисля, че това го успокоява – да знае за мен неща, които никой никога няма да узнае. Затварям очи и мисля, докато ръцете му продължават да гаят кожата ми навсякъде, докдето той може да достигне.

– Никога не съм разказвала на никого какви мисли минават през главата ми вечер, преди да заспя.

Ръката му спира на рамото ми.

– И какви мисли минават през главата ти?

Отварям очи и поглеждам право в неговите.

– Мисля за всички хора, които искам да умрат вместо теб.

Отначало Адам не отговоря, но накрая ръката му възбужда движенията си, плъзва се надолу по моята, докато не достига до пръстите ми. Дланта му захлупва ръката ми.

– Обзалагам се, че не си стигнала много далеч.

Насилвам се да се усмихна вяло и поклащам глава.

– Напротив. Наистина стигам доста далеч. Понякога изричам всяко име, което знам, а след това започвам да изреждам имена на хора, които никога досега не съм срещала. Дори се случва да си измислям имена.

Адам знае, че не мисля наистина това, което казвам, но се чувства добре да го чуе. Палецът му избърсва сълзите от бузата ми и аз отново се сърдя на себе си, че не мога да издържа дори десет минути, без да заплача.

– Прости ми, Адам. Наистина се опитам с все сили да не плача.

Очите му се смекчават, когато ми отвърща:

– Ако днес беше излязла от тази стая, без да пророниш нито една сълза, това щеше да ме съсипе.

При тези думи спирам да се боря с напирания солен поток. Страбчвам в юмрук ризата му и се разридавам на гърдите му, докато той ме прегръща. През сълзите се опитвам да чуя ударите на сърцето му, раздирана от желанието да прокълна тялото му, задето е толкова слабо.

– Толкова много те обичам. – Гласът му е задъхан и изпълнен със страх. – Винаги ще те обичам. Дори и когато не мога.

При тези думи сълзите ми рукват още по-силно.

– И аз винаги ще те обичам. Дори и когато не бива.

Вкопчваме се един в друг, докато ни залива толкова мъчителна и задушаваша тъга, че ти е трудно да искаш да живееш отвъд нея. Казвам му, че го обичам, защото той трябва да го знае. Отново и отново повтарям любовните думи. Продължавам да ги мълвя, произнасяйки ги повече пъти, отколкото съм ги изричала досега на глас. Всеки път, когато ги казвам, той ми отвърща със същото. Толкова много пъти ги произнасяме, че вече не съм сигурна кой след кого повтаря, но не спираме да ги изричаме отново и отново, докато брат му Трей не докосва ръката ми и не ми казва, че е време да тръгвам.

Продължаваме да ги мълвим, докато се целуваме за последен път.

Продължаваме да ги изричаме, докато се прегръщаме.

Не спираме да ги казваме, докато отново се целуваме за последен път.

Аз все още продължавам да ги нашепвам...

Глава 1

ОБЪРН

Размърдвам се неспокойно на стола, когато той ми съобщава тарифата си на час. Няма начин да си я позволя с моя доход.

– Работите ли на принципа „пълзяща скала“¹? – интересувам се аз.

Той се опитва да не се мръщи, но бръчките около устата му стават още по-забележими. Слага ръце върху махагоновия плот на бюрото, сплита пръсти и притиска една о друга възглавничките на палците си.

– Обърн, това, за което ме молиш, струва пари.

Виж ти, няма?

Мъжът се обляга назад в стола и склучва ръце върху корева си.

– Адвокатите са като сватбите. Получаваш това, за което плащаш.

Нямам кураж да му изтъкна ужасната аналогия. Вместо това, свеждам поглед към визитката в ръката си. Той е горещо препоръчан като изключително способен в професията и аз знаех, че ще струва много пари, но нямах представа, че ще е чак толкова скъпо. Ще ми е нужна втора работа. Може би дори трета. Всъщност май ще се наложи да ограбя някоя проклета банка.

---

¹ Променлива такса за продукти и услуги в зависимост от финансовите възможности на клиента. – Б. пр.

– И няма никаква гаранция, че съдията ще отсъди в моя полза?

– Мога единствено да обещаая, че ще направя всичко по силите си, за да издействам решение, благоприятно за теб. Съдейки по документите, фигуриращи в делото в Портланд, ти сама си се поставила в доста трудно положение. Това ще отнеме време.

– Времето е всичко, което имам – мърморя аз. – Ще се върна веднага, след като получа чека за първата си заплата.

Той възлага на секретарката си да ми определи нова среща и ме отпраща. Аз се озовавам отново навън в тексаската жега.

Вече три седмици живея тук и всичко е такова, каквото очаквах: горещо, влажно и самотно.

Отраснала съм в Портланд, щата Орегон, и предполагам, че там ще прекарам остатък от живота си. Посетих Тексас веднъж, когато бях на петнайсет и макар че онова пътуване не беше приятно, не съжалявам за нито една секунда от него. За разлика от сега, когато съм готова на всичко, за да се върна обратно в Портланд.

Надявам слънчевите очила и се отправям към апартамента си. Да живееш в центъра на Далас съвсем не е като да живееш в центъра на Портланд. Поне в Портланд мога да стигна пеша почти до всяка част на града. Далас е голям град и се простира на обширна площ. Споменах ли горещината? Тук е направо жежко. Наложил се да продам колата си, за да си позволя да се преместя тук, така че сега мога да избирам между придвижването с обществения транспорт и собствените си крака, имайки предвид факта, че се налага да пеша всяка стотинка, за да си позволя адвокатата, с когото току-що се срещнах.

Не мога да повярвам, че се стигна до тук. Още дори не съм създавала своя клиентела в салона, където работя, така че определено ще се наложи да си потърся втора работа. Само дете нямам представа кога ще намеря време за нея, благодарение на променливия график, определен от Лидия.

Като споменавам Лидия...

Набирам номера ѝ и чакам да вдигне слушалката. След като се включва гласова поща, се замислям дали да оставя съобщение, или да просто да ѝ позвъня по-късно довечера. И без това съм сигурна, че тя просто изтрива съобщенията си,

затова натискам бутона за край на разговора и пускам телефона в чантата си. Усещам как червенията плъзва по шията и страните ми, последвана от познатото парене в очите. За тринайсети път се прибирам у дома в новото си положение, в един град, обитаван от чужди за мен хора, но съм решена, че за пръв път няма да заплача, докато приближавам към входната си врата. Съседите ми навярно вече ме мислят за откачена.

Просто пътят от работата ми до къщи е доста дълъг, дългото ходене пеша ме навежда на размисли за живота ми, а моят живот ме кара да плача.

Спирам и се поглеждам в стъклото на прозореца на една от сградите, за да проверя дали спиралата ми се е размазала. Взирам се в отражението си и никак не ми харесва това, което виждам.

Момиче, което ненавижда всеки избор, който е направило в своя живот.

Момиче, което мрази кариерата си.

Момиче, което тъгува по Портланд.

Момиче, което отчаяно има нужда от втора работа, а сега момиче, четящо табелка с надпис **НУЖДАЯ СЕ ОТ ПОМОЩ**, която току-що е забелязало върху стъклото.

Търси се помощ. Почукай, ако си кандидат.

Отстъпвам назад и оглеждам сградата, пред която стоя. Минавала съм покрай нея всяка сутрин на път за работа и никога досега не съм я забелязвала. Вероятно защото прекарвам сутрините, разговаряйки по телефона, а следобед очите ми толкова са замъглени от сълзите, че не виждам нищо наоколо.

СПОДЕЛИ ТАЙНИТЕ СИ

Това е всичко, което гласи надписът над входа. Текстът ме навежда на мисълта, че сградата може би е църква, но бързо отхвърлям предположението, когато се вглеждам отблизо в прозорците, опасващи фасадата. Те са покрити с малки листчета с различна големина и форма, които скриват гледката

към вътрешността, попарвайки всяка надежда да се надзърне вътре. Парчетата хартия са надраскани с думи и фрази, написани с различни почерци. Пристъпвам по-близо и чета няколко от тях.

Всеки ден съм благодарна, че моят съпруг и брат му толкова много си приличат. Това означава, че почти няма шанс съпругът ми да открие, че нашият син не е от него.

Притискам длан към сърцето си. Какво, по дяволите, е това? Чета следващото листче.

От четири месеца не съм говорил с децата си. Те ми се обаждат за празниците и рождения ми ден, но никога по друго време. Не ги обвинявам. Бях ужасен баща.

Чета друго.

Излъгах в автобиографията си. Нямам диплома за завършено висше образование. От пет години работя за работодателя си, но никой нито веднъж не ме помоли да я покажа.

Ченето ми увисва и очите ми се разширяват, докато стоя и чета всички признания, до които достига погледът ми. Все още нямам представа каква е тази сграда, нито какво мисля за всички тези признания, лепнати на показ пред целия свят, но докато ги чета, се изпълвам с усещане за нормалност. Ако всички тези неща са истина, може би животът ми не е чак толкова лош, колкото ми се струва.

След по-малко от петнайсет минути приближавам към втория прозорец. Прочела съм по-голяма част от признанията от дясната страна на вратата, когато тя изведнъж се отваря. Отстъпвам назад, за да не ме удари, като в същото време се боря с непреодолимото желание да заобиколя вратата и да надникна вътре в сградата.

Една ръка се протяга навън и дръпва табелката НУЖДАЯ СЕ ОТ ПОМОЩ. Чувам скърцането на маркера, който се плъзга по пластмасовата табела, докато стоя зад вратата. С намерението да видя кой пише или да разбере какво е това място,

понечвам да заобиколя вратата, когато ръката отново провесва табелката **НУЖДЯ СЕ ОТ ПОМОЩ** върху прозореца.

**Търси се помощ.
Почукай, ако си кандидат.
ОТЧАЯНО СЕ НУЖДЯ ОТ ПОМОЩ!
ПОЧУКАЙ НА ПРОКЛЕТАТА ВРАТА!!!**

Прихвам, когато чета промените в надписа. Може би това е съдба. Аз самата отчаяно се нуждая от втора работа, а този някой отчаяно се нуждае от помощ.

Вратата се отваря по-широко и аз ненадейно се озовавам под изпитателния поглед на две очи, за които гарантирам, че имат повече оттенъци на зеленото, отколкото мога да открия по изцапаната с боя риза на непознатия. Косата му е черна и гъста и той използва и двете си ръце, за да я отметне от челото, разкривайки още от лицето си. Очите му са широко отворени и пълни с тревога, но след като ме оглежда, той въздъхва. Сякаш се уверява, че стоя тъкмо там, където трябва да бъда, и той е облекчен, че най-сетне съм тук.

Мъжът съсредоточено се вира в мен няколко секунди. Аз пристъпвам от крак на крак и отмествам поглед настрани. Не защото се чувствам неловко, а защото начинът, по който той ме изучава, ми действа някак странно успокояващо. Навярно за пръв път, откакто съм пристигнала в Тексас, долавям, че някой се радва да ме види.

– Дошла си да ме спасиш ли? – пита той, отново привличайки вниманието ми към очите му. Мъжът се усмихва, придържайки отворената врата с лакът. Оглежда ме преценяващо от глава до пети и аз неволно се чудя какво си мисли.

Поглеждам към табелата с надпис **НУЖДЯ СЕ ОТ ПОМОЩ** и в главата ми се превъртат милион сценария какво би могло да се случи, ако отговоря на въпроса му с „да“ и го последвам вътре в сградата.

Най-лошият сценарий, който ми хрумва, е този, който приключва с убийството ми. Тъжно, ала това не е достатъчно, за да ме възпре, имайки предвид месеца, който бях преживяла.

- Ти ли предлагаш работа? – питам аз.
- Ако ти си тази, която се кандидатира.

Гласът му е открито дружелюбен. Аз не съм привикнала на открит дружелюбност и не знам как да я възприема.

– Имам няколко въпроса, преди да се съглася да ти помогна – заявявам, горда от себе си, че не изглеждам толкова изгряща от желание да бъде убита.

Той грабва табелката с надпис НУЖДАЯ СЕ ОТ ПОМОЩ и я сваля от прозореца. Захвърля я вътре, притиска гръб към вратата, разтваряйки я докрай, и с жест ме подканва да вляза в сградата.

– Всъщност нямаме време за въпроси, но ако това ще те успокои, обещавам, че няма да те измъчвам, изнасилвам или убивам.

Гласът му все още е приятен, въпреки казаното. Както и усмивката му, разкриваща два реда почти идеални зъби и леко крив горен ляв централен резец. Но този незначителен недостатък в усмивката му всъщност най-много ми харесва в него. Това, както и пълното пренебрежение към въпросите ми. Мразя въпросите. Може да се окаже, че тази работа няма да е чак толкова лоша.

Въздъхвам и се промушвам покрай него, за да вляза в сградата.

– В какво се забърквам? – мърморя под нос.

– В нещо, от което няма да искаш да се измъкнеш – заявява той. Вратата зад нас се затваря, блокирайки цялата естествена светлина в помещението. Това не би било проблем, ако имаше вътрешно осветление, но такова отсъства. Само лека светлина се процежда откъм това, което прилича на коридор в другия край на стаята.

Тъкмо сърцето ми започва да тупка по-силно в гърдите, предупреждавайки ме колко съм глупава да вляза в някаква сграда с един пълен непознат, когато лампите зажужават и оживяват.

– Извинявай. – Гласът му прозвучава толкова близо, че аз рязко се извъртам точно в мига, когато първата луминесцентна лампа светва с пълната си мощ. – Обикновено не работя в тази част на ателието, затова не включвам осветлението, за да пестя енергия.

Сега, когато цялото пространство е осветено, аз бавно обхождам с поглед залата. Стените са съвършено бели, украсени

с различни картини. Не мога да ги разгледам добре, защото всички са разположени на няколко метра от мен.

– Това художествена галерия ли е?

Той се засмива, което ми се струва необичайно и аз се извърщам с лице към него.

Той ме наблюдава с любопитство, присвил очи.

– Смятам, че „галерия“ е доста силно казано. – Обръща се, заключва предната врата и минава покрай мен.

– Какъв ти е размерът?

Мъжът прекосява просторното помещение на път към коридора. Аз все още не проумявам защо съм тук, но фактът, че той пита какъв ми е размерът, ме кара да се чувствам малко по-обезпокоена, отколкото бях само допреди две минути. Дали се чуди в какъв размер ковчег ще се побера? Или какъв размер да са белезниците?

Добре де, доста съм обезпокоена.

– Какво имаш предвид? Какъв размер дрехи нося?

Той се извърща с лице към мен и продължава да върви заднишком към коридора.

– Да, какъв размер дрехи носиш. Не можеш да се появиш тази вечер с това одеяние. – Той сочи към дънките и тениската ми. Кимва ми да го последвам и се обръща, за да поеме по стълбата, водеща към стаята над нас. Може и да си падам по симпатичен, леко крив преден зъб, но да следвам непознати в неизвестна посока е вече прекалено. Време е да тегля чертата.

– Почакай! – подвиквам и спирам в подножието на стълбата. Той спира и се извърща. – Не може ли поне да ми обясниш за какво е всичко това? Защото започвам да преосмислям идиотското си решение да се доверя на един напълно непознат.

Той поглежда през рамо към посоката, накъдето води стълбата, а сетне отново към мен. Въздъхва раздразнено, преди да слезе с няколко стъпала. Присяда и ме гледа право в очите. Опира лакти на коленете, накланя се напред и спокойно се усмихва.

– Казвам се Оуен Джентри. Аз съм художник и това е моето ателие. Имам изложба след по-малко от час и се нуждая от някой, който да се занимава с продажбите, а гаджето ми скъса с мен миналата седмица.

Художник.

Изложба.

След по-малко от час.

И гадже? Не е моя работа.

Пристъпвам от крак на крак, оглеждам още веднъж ателието зад гърба си, сетне отмествам поглед към него.

– Не трябва ли да имам някаква подготовка?

– Знаеш ли как да си служиш с калкулатор?

Въртя очи.

– Да.

– Смятай се подготвена. Ще ми трябваш най-много за два часа, после ще ти дам две стотачки и можеш да си вървиш по пътя.

Два часа.

Две стотачки.

Нещо не се връзваше.

– Къде е уловката?

– Няма уловка.

– Защо ти е нужна помощ, след като плащаш по сто долара на час? Трябва да има уловка. Тук би трябвало да гъмжи от желаещи.

Оуен прокарва длан по брадичката си, движейки я напред-назад, сякаш се опитва да отнеме напрежението.

– Гаджето ми пропусна да спомене, че напуска и работата си в деня, когато скъса с мен. Обадох ѝ се преди два часа, когато не се появи да ми помогне да се подготвим за изложбата. В случая става дума за търсене на служител в последната минута. Може би ти просто си се озовала на подходящото място в подходящото време. – Той става и се обръща. Аз не помръдвам от мястото си в подножието на стълбата.

– Ти си направил от гаджето си своя служителка? Това никога не е добра идея.

– Аз направих от своята служителка гадже. Още по-лоша идея. – Той се спира в горния край на стълбата, извърща се и поглежда надолу към мен. – Как се казваш?

– Обърн.

Погледът му се отмества към косата ми, което е разбираемо. Всички предполагат, че съм наречена Обърн заради цвета на косата ми, но в най-добрия случай той може да се определи като яговорус. Червен е доста силно казано.

– А какви са презимето и фамилията ти, Обърн?

– Мейсън Рийд.

Оуен бавно отмята глава назад, сякаш издишва въздух към тавана. Аз проследявам погледа му и поглеждам нагоре, но там няма нищо, освен бели тавански плочи. Той повдига лявата си ръка, докосва челото си, после гърдите и продължава движението от едното рамо към другото, като че ли се прекръства.

Какво, по дяволите, прави? Моли се?

Бъдещият ми работодател се вторачва отново надолу към мен с усмивка на уста.

– Мейсън истинското ти презиме ли е?

Кимвам. Доколкото знам, Мейсън не е чак толкова необичайно презиме и аз недоумявам защо той изпълнява религиозни ритуали.

– Имаме еднакви презимена – оповестява Оуен.

Аз го изучавам мълчаливо, обмисляйки правдоподобността на отговора му.

– Сериозно ли говориш?

Той небрежно кима, пъха ръка в задния си джоб и вади портфейла си. Слиза още веднъж по стълбата и ми подава шофьорската си книжка.

ОМГ¹.

Опитвам се да сподавя смеха си, но ми е трудно, затова закривам уста, с надеждата, че няма да се забележи.

Оуен пъхва портфейла обратно в джоба си. Веждите му се повдигат и той ме стрелва подозрително с поглед.

– Толкова ли си съобразителна?

Сега вече раменете ми се тресат от потиснатия смях. Чувствам се толкова ужасно. Ужасно ми е жал заради него.

Той върти очи и изглежда малко смутен, задето се опитва да скрие собствената си усмивка. Изкачва се отново по стълбата, този път не толкова уверено.

– Ето защо никога не казвам на никого презимето си – мърмори той.

Чувствам се виновна, задето го намирам толкова смешно, но притеснението му най-сетне ми вдъхва кураж да изкача останалата част от стъпалата.

– Наистина ли инициалите ти са ОМГ? – Прехапвам бузата

¹ Съкращението ОМГ (OMG) на американски жаргон означава „О, мили боже!“ (Oh, my God); името *Джентри* на английски се изписва с G (Gentry). – Б. пр.

си от вътрешната страна, за да съдържа усмивката, която искам да скрия от него.

Стигам до горната площадка. Без да ми обръща внимание, той се отправя към един скрин. Отваря едно чекмедже и започва да ровичка вътре, а аз получавам възможността да огледам огромната стая. В дъното е разположено голямо легло. В противоположния ъгъл се намира напълно оборудван кухненски бокс, а от двете му страни се виждат две врати, водещи към други стаи.

Аз съм в апартамента му.

Моят домакин се извързва и ми подхвърля нещо черно. Улавям го и го разгръщам. Оказва се пола.

– Това би трябвало да свърши работа. Изглеждаш приблизително един и същ размер с предателката. – Отива до гардероба и сваля бяла риза от закачалката. – Виж дали ще ти стане. Обувките ти са подходящи.

Аз вземам ризата от ръцете му и поглеждам към двете врати.

– Къде е банята?

Той сочи вратата вляво.

– Ами ако не ми станат? – питам, разтревожена, че той няма да приеме помощта ми, ако не съм облечена професионално. Двеста долара не се получават толкова лесно.

– Ако не ти станат, ще ги изгорим ведно с всичко друго, което е оставила.

Аз се засмивам и се запътвам към банята. Щом се озовавам вътре, не губя време да оглеждам помещението, а започвам да се преобличам в дрехите, които ми е дал. За късмет, ми пасват идеално. Поглеждам се в огледалото и се свивам засрамено при вида на косата си. Истинска катастрофа. Би трябвало да ме е срам да се наричам стилистка. Не съм я докосвала, откакто тази сутрин излязох от апартамента, затова набързо я вчесвам с един от гребените на Оуен и я прибирам на кок. Сгъвам току-що съблечените дрехи и ги оставям върху плота.

Когато излизам от банята, Оуен е в кухнята и налива две чаши вино. Замислям се за миг дали да му кажа, че ми остават още няколко седмици, докато стана достатъчно възрастна, за да имам право да пия алкохол, но в момента нервите ми са опънати до крайност и имам въпиюща нужда от чаша вино.

– Стават ми – осведомявам го, приближавайки към него.

Той вдига очи и се взира в ризата малко по-дълго, отколкото е нужно, за да прецени дали ми става, или не. Прокашля се и свежда поглед към виното, което налива.

– На теб ти стоят по-добре – подхвърля кратко.

Плъзвам се на стола, опитвайки се да скрия усмивката си. Минало е доста време, откакто съм получавала комплимент, и съм забравила колко е приятно.

– Не искаше да кажеш това. Просто си огорчен от раздялата.

Оуен побутва чашата по плота.

– Не съм огорчен, а облекчен. И съм напълно искрен. – Вдига чашата и аз на свой ред вдигам своята. – За бившите гаджета и новите служителки.

Смея се и чашите ни се чукаат.

– По-добре, отколкото да пием за бивши служителки и нови гаджета.

Той поднася чашата към устните си и ръката му застива, докато наблюдава как пия от виното. Когато свършвам, се усмихва и най-накрая отпива и той.

Щом оставям чашата на плота, нещо меко докосва крака ми. Първоначалната ми реакция е да закрещя и именно това се случва. Или може би звукът, излизащ от устата ми, повече прилича на скимтене. Във всеки случай вдигам крака, поглеждам надолу и съзирам черна, дългокосместа котка, която се търка о стола, на който съм седнала. Тутакси спускам краката си обратно на пода и се навеждам, за да взема котката. Не знам защо, но това, че този мъж има котка, ме кара да се чувствам по-спокойно. Едва ли човек, който има домашен любимец, може да бъде опасен. Знаем, че това не е най-доброто оправдание да се намираш в апартамента на непознат, но ме кара да се чувствам по-добре.

– Как се казва котката ти?

Оуен протяга ръка и заравя пръсти в гъстата козина на животното.

– Оуен.

Аз тутакси прихвам на шегата, но той запазва невъзмутимото си изражение. Млъквам за няколко секунди, очаквайки го да се засмее, но той явно не споделя веселието ми.

– Нарекъл си котката на себе си? Без майтап?

Оуен ме поглежда и аз забелязвам лека усмивка да потрепва в ъгълчето на устата му. Свива рамене, почти срамежливо.

– Тя ми на напомня на мен самия.

Отново прихвам.

– Тя? Нарекъл си женска котка Оуен?

Той свежда поглед към котката Оуен и продължава да я гали, докато тя се е разположила удобно в ръцете ми.

– Шшт – тихо ме порицава Оуен. – Тя те разбира. Не ѝ насаждай комплекс.

Сякаш той е прав и тя наистина ме чува да се надсмивам над името ѝ. Котката Оуен скача от ръцете ми и се приземява на пода. Изчезва зад бара и аз се заставам да изтрия усмивката от лицето си. Харесва ми, че е нарекъл котката на свое име. Но кой прави така?

Подпирам лакът върху плота и отпускам брадичка върху ръката си.

– И така, какво трябва да направя за теб тази вечер, ОМГ?

Оуен клати глава, взема бутилката вино и я прибира в хладилника.

– Започни с това, никога да не ме наричаш с инициалите ми. След като се съгласиш с това, ще ти обясня накратко какво предстои да се случи тази вечер.

Би трябвало да се почувствам неловко, но той изглежда развеселен.

– Става.

– Преди всичко – подхваща събеседникът ми и се накланя през бара, – на колко си години?

– Не са достатъчно, за да пия вино. – Отпивам още една глътка.

– Опа – процежда той сухо. – С какво се занимаваш? В колеж ли учиш? – На свой ред отпуска брадичка върху ръката си и зачаква отговор на въпросите си.

– Как тези въпроси ще ме подготвят за тазвечерната ми работа?

Той се усмихва. Усмивката му ми е изключително приятна, особено когато е придружена с няколко глътки вино. Оуен кимва веднъж и се изправя. Взема чашата от ръката ми и я оставя обратно на плота.

– Последвай ме, Обърн Мейсън Рийд.

Подчинявам се, защото за сто долара на час ще направя почти всичко.

Почти.

Когато отново слизаме на долния етаж, Оуен пристъпва в средата на помещението и вдига ръце, описвайки пълен кръг. Проследявам погледа му наоколо, обхващайки просторната площ. Това, което веднага се набива на очи, е как пада осветлението. Всяка лампа е насочена към картината, украсяваща съвършено белите стени на ателието, фокусирайки вниманието върху творбата и нищо друго. Е, всъщност там няма нищо друго. Само високи до тавана бели стени, полиран бетонен под и картини. Обстановката е едновременно семпла и поразяваща.

– Това е моето ателие. – Той спира и сочи една картина. – Това е изкуството ми. – После сочи към щанда в другия край на помещението. – Ето къде ще бъдеш ти през повечето време. Аз ще работя в залата, а ти ще регистрираш покупките и ще прибираш парите. Като цяло това е всичко.

Той го обяснява толкова небрежно, сякаш всеки е способен да създаде нещо от такъв мащаб. Отпуска ръце на хълбоците и ме чака да смея информацията.

– На колко си години? – питам го аз.

Очите му се присвиват и той леко свежда глава, преди да отвърне поглед.

– На двайсет и една. – Казва го, сякаш се срамува от възрастта си. Като че ли не му се нрави, че е толкова млад и явно вече има успешна кариера.

Предполагах, че е по-голям. Очите му не приличат на очи на двайсет и една годишен младеж. Те са тъмни и дълбоки и аз внезапно се изпълвам с желание да се гмурна в глъбините им, за да видя всичко, което е видял и той.

Отмествам поглед и съсредоточавам вниманието си върху картините. Отправлям се към тази, която е най-близо до мен и с всяка крачка все повече се убеждавам в таланта, скрит зад четката на твореца. Когато приближавам, затаявам дъх.

Творбата е някак си тъжна, завладяваща и прекрасна. Върху платното е изобразена жена, която едновременно излъчва любов, срам и всяко друго чувство помежду им.

– Какво използваш, освен акрилни бои? – питам, пристъпвайки по-близо. Прокарвам пръст по платното и чувам приближаващите му стъпки. Той спира до мен, но аз не мога да откъсна очи от картината дори за миг, за да го погледна.

– Използвам различни бои, от акрилни до аерозолни. Зависа от това, което рисувам.

Погледът ми е привлечен от листчето хартия, залепено на стената до творбата. Чета думите, написани на него.

Понякога се чудя дали ще е по-лесно да съм мъртва, отколкото да бъда негова майка.

Докосвам хартията, сетне поглеждам отново картината.

– Признание?

Когато се извърщам към него, веселата му усмивка е изчезнала. Ръцете му са скръстени плътно пред гърдите, брадичката му е сведена до тях. Той ме гледа, сякаш е притеснен заради реакцията ми.

– Аха – отвърща кратко.

Поглеждам към прозореца – към всички листчета, покриващи стъклото. Погледът ми обхожда залата, мести се от картина на картина и аз забелязвам малки листчета, залепени на стената, редом с всяка творба.

– Всички те са признания – отронвам благоговейно. – От реални хора ли са? Хора, които познаваш?

Той клати глава и кима към входната врата.

– Всичките са анонимни. Хората пускат признанията си в процепа ето там и аз използвам някои от тях като вдъхновение за моето изкуство.

Пристъпвам към следващата картина и първо чета признанието, преди да погледна интерпретацията.

Никога не позволявам на никого да ме види без грим. Най-големият ми страх е как ще изглеждам на погребението си. Почти съм сигурна, че ще бъда кремирана, защото моята несигурност е вкоренена толкова дълбоко в мен, че ще ме последва и в отвъдното. Благодаря ти за това, майко.

Тутакси насочвам вниманието си към картината.

– Това е невероятно – шепна и се завъртам наоколо, за да огледам всичко, което той е създал. Отправлям се към прозореца с признанията и откривам едно, написано с червено мастило и подчертано.

Боя се, че никога няма да престана да сравнявам своя живот без него с онзи, когато бях с него.

Не съм сигурна кое ме потресе по-силно – признанията, претворението им върху платната или фактът, че чувствам

вътрешна близост с всичко тук. Аз съм много затворен човек. Рядко споделям истинските си мисли с когото и да било, без значение дали това може да ми помогне. Докосването до чуждата тайна и осъзнаването, че тези хора навярно никога не са я споделили с никого и никога няма да го направят, поражда у мен усещането за връзка с тях. Чувство на принадлежност.

По някакъв начин ателието и признанията ми напомнят за Адам.

Кажете ми нещо за себе си, което никой друг не знае. Нещо, което мога да запазя за себе си.

Ненавиждам това, че винаги свързвам Адам с всичко, което виждам и правя. Питам се дали някога ще престана да го правя. Изминаха пет години, откакто за последен път го видях. Пет години, откакто той умря. Пет години и аз все още се питам, както в признанието пред мен, дали винаги ще сравнявам живота си с него с този без него.

И се питам дали вечно ще бъда разочарована.

Тя е тук. Точно тук, стои в ателието ми, взира се в творбите ми. Никога не съм мислил, че ще я видя отново. Бях толкова уверен, че вероятността пътищата ни да се пресекат е минимална, че дори не мога да си спомня кога за последно съм мислил за нея.

Но тя е тук, стои право пред мен. Искам да я попитам дали ме помни, но знам, че не е възможно. Как би могла, когато никога не сме си разменили дори и дума?

Но аз я помня. Спомням си звука на смеха ѝ, гласа ѝ, косата, въпреки че преди косата ѝ беше много по-къса. И макар да имам чувството, че съм я познавал още тогава, никога не успях добре да разгледам лицето ѝ. Сега, когато я виждам толкова близо, се налага да се заставя да не се втренчвам прекалено изпитателно в нея. Не заради непретенциозната ѝ красота, а защото отблизо тя изглежда точно така, както си я представях. Веднъж се опитах да я нарисувам, но не можах да си спомня достатъчно, за да завърша картината. Имам чувството, че може би след тази вечер ще опитам отново. И вече знам, че ще нарека картината *Многолика*.

Тя насочва вниманието си към друга картина и аз бързо отвърщам поглед, за да не забележи, че се взирам в нея. Не искам да изглежда толкова очевидно, че се опитвам да преценя какви цветове да смеси, за да пресъздам уникалния оттенък на кожата ѝ, или как да я нарисувам – с вдигната или разпусната коса.

Има куп неща, които би трябвало да върша в този момент, а не да се блещя насреща ѝ. Какво трябва да направя? Да взема душ. Да се преоблека. Да се приготвя да посрещна всички хора, които след два часа ще дойдат на изложбата.

– Трябва да взема един бърз душ – казвам.

Тя се извъръща, сякаш съм я стреснал.

– Не се притеснявай, разгледай спокойно. Когато свърша, ще се погрижа за всичко останало. Няма да отнеме много време.

Тя кимва и се усмихва и за пръв път ми щуква въпросът: коя беше Хана?

Хана, последното момиче, което наех, за да ми помага. Хана, момичето, което не можеше да понесе да бъде на второ място в живота ми. Хана, момичето, което скъса с мен миналата седмица.

Надявам се, че Обърн не е като Хана.

Имаше толкова много неща, които не ми харесваха у нея, а не биваше да бъде така. Хана ме разочароваше, когато заговореше и затова през по-голямата част от времето, което прекарвахме заедно, ние не разговаряхме. И тя постоянно, постоянно изтъкваше, че името ѝ отпред назад и отзад напред винаги е Хана.¹

– Палиндром² – уточних аз, когато тя ми го каза за първи път. Тя ме погледна недоумяващо и тогава разбрах, че никога няма да я обикна. Каква безполезна загуба на палиндром беше тя, тази Хана.

Но още отсега мога да кажа, че Обърн не прилича на Хана. Виждам дълбочината в очите ѝ. Виждам как моето изкуство ѝ въздейства по начина, по който тя се съсредоточава върху картините, игнорирайки всичко останало около нея. Надявам се, че тя изобщо не прилича на Хана. Тя дори изглежда много по-добре в дрехите на Хана, отколкото самата Хана.

Хана Палиндрома.

Отивам в банята, поглеждам дрехите ѝ и искам да ѝ ги отнеса долу. Ще ми се да ѝ кажа, че няма значение; че искам довечера да облече *своите* дрехи, а не тези на Хана. Искам тя да бъде самата себе си, да се чувства удобно, но моите клиенти са богати, елитът на обществото, и очакват черни поли и бели

¹ На английски *Хана* се изписва *Hannah*. – Б. пр.

² Дума или изрази, които се четат по един и същ начин от ляво надясно и от дясно наляво. – Б. пр.

блузи. Не сини дънки и това розово (дали е розово, или червено?) горнище, което ми навява спомени за госпожа Денис, моята учителка по рисуване в гимназията.

Госпожа Денис обичаше изкуството. Госпожа Денис обичаше и художниците. И един ден, след като видя колко невероятно съм талантилив с четката, или поне тя така смяташе, госпожа Денис обикна и мен. В онзи ден ризата ѝ беше с розов или червен цвят, или може би и двата. Ето какво си спомням, докато гледам ризата на Обърн, защото госпожа Денис... Всъщност коя е госпожа Денис?

Името ѝ не беше палиндром, но написано отзад напред много ѝ подходеше, защото се превръщаше в „съгрешили“¹ и точно това бяхме сторили ние двамата.

Съгрешавахме цял час. И тя повече, отколкото аз.

И не мислете, че това признание не се превърна в картина. Беше първата, която продадох. Нарекох я *Тя съгреши с мен. Алелуя.*

Но уви, сега не искам да мисля за гимназията или за госпожа Денис, или за Хана Палиндрома, защото те са минало, а това е настояще и Обърн е... някак си и едното, и другото. Тя би била потресена, ако знаеше каква голяма част от нейното минало бе повлияло на моето настояще, затова няма да споделя истината с нея. Някои тайни никога няма да се превърнат в признания. И аз го знам по-добре от всеки друг.

Не съм сигурен как да приема факта, че тя просто се появи на прага ми – тиха и с широко отворени очи – защото вече не зная в какво да вярвам. Преди половин час вярвах в съвпаденията и случайностите. А сега? Мисълта, че появата ѝ тук е просто съвпадение, е направо абсурдна.

Когато слизам долу, тя стои, застинала неподвижно, и разглежда картината, която нарекох *Ти не съществуваш, Господи. А ако те има, би трябвало да се засрамиш.*

Разбира се, не аз ѝ дадох това име. Аз никога сам не наричам картините си. Всички те получават заглавията си, благодарение на анонимните признания, които са ги вдъхновили. Не знам защо, но това признание ме вдъхнови да нарисувам майка си. Не такава, каквато я помня, а как си представях, че е изглеждала

¹ На английски: *sinned*. – Б. пр.

на моята възраст. И признанието не ми напомни за нея, заради религиозните ѝ възгледи. Думите просто събудиха у мен спомена как се чувствах в последвалите месеци след смъртта ѝ.

Не съм сигурен дали Обърн вярва в Бог, но нещо в тази картина я бе трогнало. Една сълза се търкаляше по бузата ѝ и бавно се спускаше към брадичката.

Тя ме чува или може би ме вижда да стоя до нея, защото изтрива страната си с опакото на ръката и поема дълбоко дъх. Изглежда смутена, че картината ѝ е подействала така. Или може би просто я е срам, защото съм усетил силната ѝ връзка с творбата ми.

Вместо да я попитам какво мисли за изкуството ми или защо плаче, аз просто се вирам в платното заедно с нея. Пазех тази картина в продължение на една година и едва вчера реших да я включа в днешната изложба. Обикновено не задържам произведенията си толкова дълго, но по непонятни на мен причини, ми беше по-трудно да се разделя с тази творба, отколкото с другите.

Може би се боя, че щом веднъж ме напуснат, картините ще бъдат неправилно разбрани. Или недооценени.

– Беше наистина много бърз душ – изрича тя.

Опитва се да смени темата, макар че ние нищо не сме обсъждали на глас. И двамата знаем, че въпреки мълчанието ни, през последните няколко минути предметът на нашето внима-

ние са били сълзите ѝ и коя е причината за тях. *И защо толкова много ти хареса тази картина, Обърн?*

– Аз винаги вземам бързи душеве – уточнявам и осъзнавам, че отговорът ми не я впечатлява. *И защо изобщо се опитвам да я впечатля?* Извършвам се с лице към нея и тя прави същото, но първо свежда поглед надолу, защото все още е смутена от това, че съм видял как ѝ е подействало изкуството ми. Харесва ми, че тя първо погледна надолу, защото стеснителността ѝ ми е приятна. Човек се смущава, когато за него е важно мнението на другите.

Това означава, че тя се интересува от мнението ми, дори и да е само отчасти. И това ми харесва, защото очевидно ме вълнува мнението ѝ за мен. Иначе нямаше тайничко да се надявам, че тя няма да каже или направи нещо, което да ми напомни за Хана Палиндрома.

Обърн бавно се извърща и аз се опитвам да измисля нещо по-впечатляващо, което да ѝ кажа. Обаче няма много време, защото очите ѝ вече срещат моите. Изглежда, тя се надява, че ще имам достатъчно увереност, за да заговоря пръв.

И аз заговарям пръв, макар да не мисля, че увереността има нещо общо с това.

Свеждам поглед към китката си, за да проверя колко е часът – *аз дори не нося часовник* – и бързо почесвам несъществуваща пъпка, за да не изглеждам неуверен.

– Отваряме след петнайсет минути, затова трябва да ти обясня какво ще правим.

Тя издиша дълбоко, изглежда по-облекчена и спокойна, дори още преди думите да се отронят от устата ми.

– Звучи добре – съгласява се Обърн.

Аз приближавам към *Ти не съществуваши, Господи* и соча към признанието, залепено на стената.

– Признанията са заглавията на картините. Цените са написани на гърба. Твоята работа е да регистрираш покупката, да помолиш клиента да попълни информационната карта за доставка на картината и да прикрепиш признанието към картата за доставка, за да знам къде да я изпратя.

Тя кимва и се втренчва в признанието. Явно иска да го види по-отблизо, затова го свалям от стената и ѝ го подавам. Наблюдавам я, докато чете признанието, преди да обърне картичката.

– Мислиш ли, че хората някога купуват собствените си признания?

Знам, че го правят. Някои клиенти са ми доверявали, че те са написали признанието.

– Да, но аз предпочитам да не го знам.

Тя ме поглежда сякаш съм луд, но в същото време изглежда очарована и заинтригувана, така че го приемам.

– Защо не искаш да знаеш? – пита тя.

Свивам рамене и очите ѝ се свеждат към рамото ми и може би за миг се задържат върху шията ми. Това ме кара да се зачудя какво си мисли, когато ме гледа така.

– Сещаш ли се, когато чуеш някоя група по радиото и си представиш музикантите във въображението си? – подхващам аз. – Но после виждаш тяхна снимка или видео и разбираш, че то няма нищо общо с действителността? Не е задължително представата да е по-добра или по-лоша, просто е различна?

Тя кима разбиращо.

– Същото е, когато завърша една картина и някой ми споделя признанието, което я е вдъхновило. Когато рисувам, аз създавам своя история в главата си, представям си какво е подбудило това признание и кой го е оставил. Но когато открива, че образът, създаден във въображението ми, докато рисувам, не пасва на действителната личност, стояща пред мен, това някак си обезсилва изкуството ми.

Тя се усмихва и отново свежда поглед надолу.

– Има една песен, която се казва „Дръж се“ на група Алабама Шейкс – казва тя, обяснявайки причината за поруменелите си страни. – Слушах тази песен повече от месец, преди да видя видеото и да разбера, че певецът е жена. И на това ако не му се вика объркване.

Аз се смея. Тя отлично разбира за какво говоря и аз не мога да престана да се усмихвам, защото зная тази група и ми е трудно да повярвам, че някой ще си помисли, че певецът е мъж.

– Тя казва името си в песента, нали?

Обърн свива рамене и сега аз се втренчвам в рамото ѝ.

– Мислех, че той има предвид някой друг – промърморва тя, продължавайки да говори за изпълнителя в мъжки род, макар вече да знае, че е жена.

Тя отмества поглед, заобикаля ме и се запътва към щанда.

Все още държи признанието в ръка и аз ѝ позволявам да го отнесе.

– Мислил ли си някога да позволиш на хората да купуват картините анонимно?

Аз приближавам към другия край на щанда и се накланям напред, по-близо към нея.

– Не мога да кажа, че ми е хрумвало.

Обърн прокарва пръсти по плота, калкулатора, информационните карти, моите визитни картички. Взема една и я обръща.

– Трябва да напечаташ признанията на гърба.

Веднага щом думите излизат от устата ѝ, тя стиска устни в тънка линия. Смята, че съм се обидил от предложението ѝ, но аз не съм.

– И какво ще спечеля, ако покупките са анонимни?

– Ами – подхваща внимателно тя, – ако аз бях от хората, написали една от тези – вдига картичката в ръката си – щеше да ме е срам да купя картината. Щях да се страхувам, че ти ще знаеш, че аз съм написала признанието.

– Мисля, че тези, които пишат признанията, много рядко идват на изложбата.

Най-накрая тя ми подава картичката с признанието, после скръства ръце върху щанда.

– Дори и да не съм написала признанието, ще съм прекалено притеснена да купя картината от страх, че ти може да предположиш, че аз съм авторът му.

В думите ѝ има смисъл.

– Смятам, че признанието добавя елемент на реалистичност към картините ти, което отсъства в другите видове изкуства. Ако някой човек влезе в галерията и види картина, с която се чувства свързан, може да я купи. Но ако човек влезе в галерията ти и види картина или признание, свързани с него, може да не желае тази връзка да бъде разкрита. Но тя съществува. И те се срамуват, задето са вдъхновили картина за майка, признаваща, че може да не обича собственото си дете. И когато подават картичката с признанието на този, който регистрира покупката им, все едно му казват: „Аз съм свързан с това ужасно признание за вина“.

Изпълвам се с благоговение към нея, но се старая да не я зяпам с такова очевидно възхищение. Изправям се, но не мога

да се отърся от внезапното желание да проникна в главата ѝ. Да прочета мислите ѝ.

– Умееш да спориш.

Обърн ми се усмихва.

– А кой спори?

Не и ние. Определено не и ние.

– Тогава нека го направим – решавам аз. – Ще сложим номер под всяка картина и хората ще ти носят тези номера, вмес-то картичката с признанието. Това ще им създаде чувство на анонимност.

Докато заобикалям щанда и пристъпвам към нея, забелязвам и най-незначителната подробност от реакцията ѝ. Тя сякаш става малко по-висока и леко поема дъх. Протягам ръка към нея, вземам картичката, а сетне се пресягам през нея за ножицата. Докато правя всички тези неща, не я гледам, но чувствам погледа ѝ и желанието ѝ да срещне моя.

Оглеждам залата и започвам да броя картините, но тя ме прекъсва с думите:

– Двайсет и две. – Изглежда почти засрамена, че знае броя на картините, защото се извъръща настрани и прочиства гърлото си. – Преброих ги преди малко... докато беше под душа. – Взима ножицата от ръцете ми и започва да реже хартията. – Имаш ли черен маркер?

Вадя един и го оставям на щанда.

– Защо смяташ, че трябва да напечатам признанията върху визитните си картички?

– Признанията грабват вниманието – отвърща Обърн, докато продължава старателно да изрязва квадратчета. – Те отличават твоето ателие от всички останали. Ако върху визитните ти картички има признания, това ще събуди интерес.

Тя отново е права. Не мога да повярвам, че досега не ми е хрумвало. Сигурно страшно я бива в бизнеса.

– С какво изкарваш прехраната си, Обърн?

– Подстригвам коси в един фризьорски салон на няколко пресечки отгук. – В отговора ѝ липсва гордост. Става ми тъжно заради нея.

– Би трябвало да ръководиш някакъв бизнес.

Тя не отговоря и аз се боя, че може би съм обидил професията ѝ.

– Не че подстригването на коса е нещо, с което не би трябвало да се гордееш – бързо додавам. – Просто мисля, че имаш нюх за бизнес. – Вземам черния маркер и започвам да пиша номера върху квадратчетата, от едно до двайсет и две, защото това е броят на картините, които тя каза, че са окачени по стените, и аз ѝ се доверявам достатъчно, за да не ги броя.

– Колко често организираш изложби? – Обърн изцяло пренебрегва моята обида/комплимент относно професията ѝ.

– В първия четвъртък на всеки месец.

Обърн ме гледа озадачено.

– Само веднъж месечно?

Кимам.

– Казах ти, че това всъщност не е истинска галерия. Не излагам творбите на други художници, затова рядко отварям. Започнах да се занимавам с това едва преди няколко години и работата потръгна, особено след като миналата година се озовах на първата страница на „Далас Морнинг Нюз“. Явно съм достатъчно добър, за да мога да се издържам само с една изложба на месец.

– Браво на теб! – възкликва тя, искрено впечатлена. Никога досега не съм опитвал да направя впечатление, но тя ме кара малко да се гордея със себе си.

– Винаги ли имаш достатъчно количество картини?

Харесва ми, че тя е толкова заинтригувана.

– Не. Веднъж, преди около три месеца, изложбата се състоеше само от една картина.

Обърн се обръща и ме зяпва слисано.

– Защо само една?

Свивам рамене, опитвайки се да се правя на непукист.

– През този месец нямаш вдъхновение.

Това не е съвсем вярно. Тогава започнах да се срещам с Хана Палиндрома и прекарах по-голяма част от времето през онзи месец вътре в нея, опитвайки се да се съсредоточа върху тялото ѝ, като игнорирах факта, че помежду ни нямаше никакъв духовен контакт. Но нямаше нужда Обърн да знае за това.

– Какво беше признанието?

Поглеждам я въпросително, тъй като не съм сигурен какво има предвид.

– За картината, която си нарисувал през онзи месец – появява тя. – Какво признание я вдъхнови?

Припомням си онзи месец и единственото признание, което изглежда съм пожелал да нарисувам. Въпреки че не беше мое признание, някак си сега усещам, че тя ме моли да ѝ споделя нещо съкровено и лично, което ме е вдъхновило през онзи месец.

– Картината се наричаше *Когато съм с теб, мисля за всички велики неща, които бих могъл да постигна без теб*.

Тя се взира съсредоточено в мен и веждите ѝ се смръщават, сякаш се опитва да отгатне моята история чрез това признание.

После изражението ѝ се отпуска и продължава да се смекчава, докато накрая добива съвсем разстроено вид.

– Това наистина е много тъжно – въздъхва Обърн.

Извъръща поглед – или се опитва да скрие, че това признание я притеснява, или иска да скрие, че се опитва да ме разгадае чрез него. Захваща се да разглежда няколко от картините, висящи най-близо до нас, за да не гледа директно към мен. Играем на криеница и картините очевидно са началната и отпращаваща точка на играта.

– Явно този месец си имал голямо вдъхновение, защото двайсет и две е много голямо число. Това е почти по една картина на ден.

Искам да кажа: „Само почакай до следващия месец“, но се сдържам.

– Някои от тях са стари. Не всички са нарисувани през този месец. – Протягам се отново към нея, този път, за да взема тиксото, но вече е различно. Различно е, защото случайно докосвам ръката ѝ. Всъщност до този момент нито веднъж не съм я докоснал. Но сега наистина се докоснахме и тя е абсолютно реална и аз стискам по-здраво ролката тиксо, защото жадувам за повече от този случаен допир.

Искам да попитам: „И ти ли усещаш същото?“, ала не го правя, защото виждам как кожата на ръката ѝ настръхва и искам да помилвам тези миниатюрни грапавинки, които току-що създадох.

Тя се прокашля и бързо прави крачка назад в просторното помещение, разрушавайки близостта ни.

Аз дишам дълбоко, облекчен от пространството помежду ни, създадено от нея. Тя изглежда притеснена и честно казано,

аз също започвам да се чувствам неловко, защото все още се опитвам да осъзная факта, че тя наистина е тук.

Ако трябва да гадая, бих казал, че Обърн е интроверт. Човек, който не е свикнал да се намира сред други хора, още по-малко напълно непознати. Тя, изглежда, прилича на мен. Самотник, мислител, художник, рисуващ своя собствен живот.

Сякаш тя се бои, че аз ще променя платното ѝ, ако ми позволи да се приближа твърде много.

Тя няма защо да се безпокои. Чувството е взаимно.

* * *

През следващите петнайсет минути ние окачваме номерата под всяка картина. Наблюдавам я как записва заглавието на всяко признание върху лист хартия и отбелязва номера му. Работи уверено, сякаш го е правила милион пъти. Мисля, че тя навярно е един от тези хора, които са добри във всичко, което правят. Обърн притежава талант за живот.

– Винаги ли идват хора на тези изложби? – пита, когато отново се връщаме при щанда. Харесва ми, че тя няма ни най-малка представа за моето ателие или за изкуството ми.

– Ела тук. – Запътвам се към входната врата, усмихвайки се на наивността и любопитството ѝ. В мен нахлува носталгично чувство, когато си спомням онази нощ, преди повече от три години, когато отворих за пръв път. Тя ми връща част от онова вълнение и аз закопнявам винаги да бъде така.

Когато приближаваме до вратата, дръпвам едно от признанията, за да може Обърн да надзърне навън. Виждам как очите ѝ се разширяват, докато оглежда дългата опашка, която знам, че се е образувала отвън. Не винаги е било така. Всичко започна миналата година, след онази статия на първата страница на вестника. Мълвата се разнесе, потокът от посетители се увеличи и на мен ми потръгна.

– Ексклузивност – шепне тя и отстъпва крачка назад.

Прикрепвам отново признанието върху прозореца.

– Какво искаш да кажеш?

– Ето защо се справяш толкова добре. Защото ограничаваш броя на изложбите и не можеш да нарисуваш много картини за един месец. Това прави изкуството ти много по-ценно за хората.

– Да не би да казваш, че се справям добре, но не заради таланта си? – подсмиввам се, за да разбере, че се шегувам.

Тя ме смушка игриво в рамото.

– Знаеш какво имам предвид.

Искам отново да ме смушка в рамото, защото ми хареса усмивката ѝ, когато го направи, но вместо това тя се обръща с лице към ателието. Поема бавно въздух. Това ме кара да се запитам дали всички онези хора отвън я правят нервна.

– Готова ли си?

Обърн кимва и се усмихва принудено.

– Готова съм.

Отварям вратите и хората започват да се стичат вътре. Тази вечер се е събрала огромна тълпа и през първите няколко минути аз се страхувам, че това може да я изплаши. Но независимо колко тиха и стеснителна изглеждаше, когато за пръв път се появи тук, сега тя е пълна противоположност. Обърн разцъфва, сякаш се чувства напълно в свои води, въпреки че навярно никога досега не се е озовавала в подобна ситуация.

Което обаче не би ми хрумнало, докато я наблюдавам.

През първия половин час Обърн се смесва с гостите и обсъжда картините и някои от признанията. Разпознавам някои лица, но повечето посетители са ми непознати. Тя се държи така, сякаш познава всички. Накрая се връща обратно към щанда в ъгъла, когато вижда как някой сваля номер пет. Номер пет съответства на картината със заглавие *Заминах за Китай за две седмици, без да кажа на никого. Когато се върнах, никой не бе забелязал отсъствието ми.*

Тя ми се усмихва от другия край на залата, докато регистрира първата си продажба. Аз продължавам да снова из помещението, смесвам се с хората, но не спирам да я наблюдавам с крайчеца на окото. Тази вечер всички са се съсредоточили върху творчеството ми, но моето внимание е приковано в нея. Тя е най-интересното творение в тази зала.

– Баща ти ще дойде ли тази вечер, Оуен?

Откъсвам поглед от нея, за да отговоря на въпроса на съдия Корли, поклащайки глава.

– Тази вечер е зает – лъжа аз.

Ако заемах важно място в живота му, щеше да дойде.

– Жалко – отвърща съдия Корли. – Аз преобзавеждам кабинета си и той ми предложи да се отбия и да погледна творбите ти.

Съдия Корли едва ли е повече от метър и шейсет, но егото му е два пъти по-високо. Моят баща е адвокат и прекарва много време в сградата на съда в центъра на града, където се намира кантората на съдия Корли. Знам го, защото баща ми не е сред почитателите на съдия Корли и въпреки явното внимание на съдията, аз съм сигурен, че той също не е фен на баща ми.

Наричам това „повърхностни приятели“. Когато приятелството ви е просто фасада, а всъщност сте врагове. Баща ми има множество повърхностни приятели. Мисля, че това е страничен ефект на адвокатската професия.

Аз нямам такива приятели. И не желая да имам.

– Притежаваш изключителен талант, макар да не съм сигурен, че твоите творби са по вкуса ми – отбелязва съдия Корли и ме заобикаля, за да види друга картина.

Един час минава много бързо. Тя е заета през по-голямата част от времето и дори когато не е, намира какво да прави. Не седи просто зад щанда със скучаещ вид като Хана Палиндрома. Хана бе усъвършенствала изкуството да скучае, пилейки ноктите си по време на двете изложби, докато работеше за мен. Учуден съм, че накрая изобщо са ѝ останали някакви нокти.

Обърн не изглежда отегчена. Тя има вид, сякаш се забавлява. Когато не е зад щанда с някой клиент, тя се смесва с тълпата, усмихва се и се смее на шегите на посетителите, макар да съм сигурен, че ги смята за глупави.

Вижда как съдия Корли приближава до щанда с номер в ръка. Усмихва му се и му казва нещо, но той само изсумтява. Когато тя поглежда към номера, виждам как устните ѝ се свиват, но бързо си лепва фалшива усмивка. Погледът ѝ бързо се плъзва по картината със заглавие *Ти не съществуваш, Господи...* и аз тутакси разбирам изражението на лицето ѝ. Тя знае също толкова добре като мен, че той не заслужава тази картина. Припряно си проправям път към щанда.

– Станало е недоразумение.

Съдия Корли ме гледа раздразнено, а Обърн – с удивление. Вземам номера от ръката ѝ.

– Тази картина не се продава.

Съдия Корли пухти гневно и сочи номера в ръката ми.

– Е, номерът все още е на стената. Мислех, че се продава. Пъхам номера в джоба си.

– Беше продадена преди изложбата – осведомявам го. – Навярно съм забравил да сваля номера. – Махам към картината зад гърба му. Една от малкото останали. – Може би тази ще ви свърши работа?

Съдия Корли върти очи и прибира портфейла в джоба си.

– Не, няма – тросва се. – Хареса ми оранжевият цвят на другата картина. Пасва с кожената тапицерия на дивана в кабинета ми.

Той я харесва заради оранжевия цвят. Слава богу, че я спасих от него.

Съдията махва към една жена, стояща на няколко метра от нас, и се отправя към нея.

– Рут – подвиква той, – нека утре се отбием в „Потъри Барн“. Тук нищо не ми харесва.

Проследявам ги с поглед, докато се отправят към изхода и отново се извърщам към Обърн. Тя се усмихва.

– Не можа да им позволиш да вземат твоето бебче, нали?

Аз изпускам облекчена въздишка.

– Никога нямаше да си го простя.

Тя гледа зад гърба ми към приближаващ клиент, аз се отдръпвам настрани и я оставям да твори своята магия. Минава още половин час и повечето картини са купени, когато и последният посетител изчезва в нощта. Заклучвам вратата зад него.

Обръщам се, а Обърн все още стои зад щанда и оформя продажбите. Широка усмивка озарява лицето ѝ и тя дори не се опитва да я скрие. Каквото и да я бе тормозило, когато прекрачи прага на ателието, вече го нямаше. В момента тя е щастлива и въодушевена.

– Продаде деветнайсет картини! – възкликва, почти пищейки. – ОМГ, Оуен! Осъзнаваш ли колко пари си спечелил тази вечер? И осъзнаваш ли, че аз току-що използвах инициалите ти в изречение?

Аз се смея, защото да, осъзнавам колко пари съм спечелил, и да, осъзнавам, че тя току-що бе използвала инициалите ми в изречението. Но всичко е наред, защото тя беше прекрасна, докато го правеше. Освен това навярно има вроден усет за бизнес, защото напълно честно мога да заявя, че никога досега не съм продавал деветнайсет картини за една вечер.

– И така? – питам, с надеждата, че това не е последният път, когато тя ми помага. – Заета ли си следващия месец?

Тя се усмихва, но предложението ми за работа я кара да засияе.

– Никога не съм заета, когато става дума за сто долара на час.

Обърн брой парите и ги подрежда в отделни купчинки. Взема две банкноти по сто долара и ги вдига с усмивка.

– Тези са мои. – Сгъва ги и ги пхва в предния джоб на ризата си (или по-точно в ризата на Хана Палиндрома).

Прекрасното ми настроение от вечерта започва да помръква в мига, в който разбирам, че тя е приключила работата си и аз не знам как да я задържа още малко при мен. Не съм готов да се разделя с нея, но тя прибира парите в чекмеджето и подрежда чековете върху щанда.

– Минава девет – отбелязвам аз. – Навярно умираш от глад.

Питам, за да разбере дали тя иска да хапне нещо, но очите ѝ тутакси се разширяват и усмивката ѝ изчезва.

– Вече минава девет? – Гласът ѝ е пълен с паника, тя бързо се обръща и хуква към стълбата. Взема по две стъпала наведнъж; нямах представа, че може толкова да бърза.

Очаквам я да хукне надолу по стъпалата със същата бързина, но тя не го прави, затова се насочвам към стълбата. Когато стигам до горното стъпало, чувам гласа ѝ, докато говори по телефона:

– Съжалявам – казва тя. – Знам. Знам. – Мълчи няколко секунди, сетне въздъхва. – Добре, всичко е наред, утре ще говорим.

Когато разговорът приключва, аз се изкачвам на площадката, изпълнен с любопитство що за телефонно обаждане може да причини такава паника. Виждам я да седи притихнала до бара, взряна в телефона в ръката си. Наблюдавам я как избърсва втора сълза за тази вечер и мигом възневиждавам този, с когото бе говорила. Не ми харесва човекът, който може да я накара да се чувства по този начин, когато само допреди няколко минути тя не можеше да спре да се усмихва.

Когато ме вижда на площадката, Обърн оставя върху барплота телефона с екрана надолу. Не е сигурна дали съм видял сълзата ѝ – видях я – затова се насилва да се усмихне.

– Извинявай за това – мълви тя.

Наистина я бива да крие истинските си чувства. Толкова е добра в това, че е чак плашещо.

– Няма нищо – успокоявам я аз.

Тя се изправя и поглежда към банята. Явно се кани да каже, че е време да се преоблече и да се прибере у дома. Изплашен съм, че ако го направи, никога повече няма да я видя.

Имаме еднакви презимена. Това може би е съдба, знаеш.

– Имам традиция – заявявам. Лъжа, но ми се струва, че тя е от този тип момичета, които не биха искали да нарушат традицията на едно момче. – Най-добрият ми приятел е барман в заведението остреща. Винаги се отбивам там да пийна по едно питие, след като изложбите приключат. Искам да дойдеш с мен.

Тя още веднъж поглежда към банята. Съдейки по колебанието ѝ, мога да заключа, че тя или не е била често в барове, или просто не е сигурна, че иска да отиде там с мен.

– Освен това предлагат и храна – добавям, опитвайки се да омаловажа факта, че току-що я поканих на бар за по едно питие. – Най-вече ордъври, но са много вкусни, а аз умирам от глад.

Тя сигурно е гладна, защото очите ѝ светват, когато споменавам ордъври.

– Имат ли панирани пръчици със сирене? – пита с надежда.

Не съм сигурен дали имат панирани пръчици със сирене, но в този момент съм готов да кажа каквото и да е, стига да прекарам още няколко минути с нея.

– Най-добрите в града.

Лицето ѝ отново добива нерешително изражение. Тя поглежда към телефона в ръцете си, после отново към мен.

– Аз... – Дъвче засрамено долната си устна. – Навярно първо трябва да се обадя на съквартирантката си. Просто за да знае къде съм. Обикновено по това време вече съм у дома.

– Разбира се.

Обърн свежда поглед към телефона и набира номера. Чака, докато човекът отстреща вдигне.

– Здравсти – казва в телефона, – аз съм. – Усмихва ми се успокояващо. – Тази вечер ще закъснея, ще пийна по питие с един мъж. – Замълчава за секунда, сетне ме поглежда със странно изражение. – Хм... да, предполагам. Той е тук.

Подава ми телефона.

– Тя иска да говори с теб.

Пристъпвам към Обърн и вземам телефона.

– Ало?

– Как се казваш? – пита някакво момиче от другия край на линията.

– Оуен Джентри.

– Къде ще водиш съквартирантката ми?

Тя ме разпитва с монотонен, властен глас.

– В бара на Харисън.

– По кое време тя ще се прибере у дома?

– Не знам. Може би след два часа? – Поглеждам към Обърн за потвърждение, но тя само свива рамене.

– Грижи се нея – заръчва момичето. – Ще ѝ кажа кодова дума, за да я използва, ако ми позвъни, молейки за помощ. Ако не ми се обади до полунощ, за да ми съобщи, че се прибира жива и здрава у дома, се обаждам в полицията и ще докладвам за убийството ѝ.

– Хм... добре – отвръщам през смях.

– Дай ми пак да говоря с Обърн – нарежда инквизиторката.

Предавам телефона на Обърн, малко по-нервен от преди малко. По обърканото изражение на лицето ѝ се досещам, че тя за пръв път чува за кодовата дума. Допускам, че или двете със съквартирантката ѝ живеят заедно отскоро, или Обърн никога не излиза навън да се забавлява.

– Какво? – изумява се Обърн, докато слуша по телефона. – Що за кодова дума е „моливен член“?

Тя се плясва засрамено по устата.

– Извинявай – смутолява, задето неволно се е изпуснала. Мълчи известно време, после лицето ѝ се сгърчва смутено. – Сериозно? Защо не можеш да избереш нормални думи като „стафида“ или „дъга“? – Клати глава и тихо се смее. – Добре. Ще ти се обадя в полунощ.

Приключва разговора и се усмихва.

– Емъри. Тя е малко странна.

Кимам в знак на съгласие за странната част. Обърн сочи към вратата.

– Може ли първо да се преоблека?

Съгласявам се охотно, доволен, че тя ще се върне с дрехи-

те, с които бе дошла. Когато изчезва в банята, вадя телефона си и пиша есемес на Харисън.

Аз: Идвам да пийна. Сервирате ли панирани пръчици със сирене?

Харисън: Не.

Аз: Направи ми услуга. Когато поръчам панирани пръчици със сирене, не казвай, че ги няма в менюто. Просто кажи, че са свършили.

Харисън: Добре. Странна молба, но както кажеш.